

9530310/11
J. GIONTINIJEVA

XI
BOŽJE OKÓ

BDÍ



KNJIŽNICA ZA OTROKE

95393/11

030029440

Božje okó bdí.

Mrzel zimski večer je. — Visoko leží sneg po ulicah. Zmrzuje takó, da celó ubogi ptiči pod milim nebom komaj gibljejo otrple peruti.'

V goli ledenomrzli podstrešni sobici leží ubožna bolna žena. Slamnata postelj je siromašna, odeja stara, slaba. Ognja nobenega v peči. Dosti trpí, ali voljno. Velika je potreba, ali najbolj jo bolí, da mora zmrzevati in stradati mala Lenica. Pomagati ji pa ne more.

Bolnica je jako pobožna. Zato tudi ne obupa, ampak se trdno zanaša na očeta nebeškega.

Lenica se ljubko nasmiha in se mirno igra s púnico, ki je njé jedino bogastvo. Rada jo imá kakor sestrico.

Napósled pa reče:

„Mamica, lačni sve. Daj nama vender kosec kruha.“

Uboga žena zajoka. Saj vé, da ni nobene drobtine v omari. S čim bi kupila kruha? Do malega vse, kar je imela, zastavila je že. Bojí se celó, da jo trdosrčni gospodar iztira iz podstrešne sobice, ker ga ne more plačati.

Lenica se ne smeje več. Odmolivši večerno molitvico, zaspí napósled od gladú in utrujenosti z ljubo púnico vred poleg matere.

Svetle zvezde pa, ki se bliskajo na nebu, gledajo tudi skozi podstrešno okence v siromašno stanico, kakor bi hotele reči prijazno:

„Božje okó bdí!“

Drugi dan, ko sveti zlato solnce, in je odprta vélika zastavnica v mestu,



dojde tjà šibko dekletce, ki imá nekaj zavitega v zastorčku.

Plaho se stiska Lenica med mnogimi siromaki, kateri hočejo vsi kàj zastaviti — nekateri, ker so malopridni in leni, drugi pa, ker jih tare nadloga in sila.

Za pregrajo stojí resen mož. Jako kratko in osorno odpravlja ljudi ter jemlje njih stvari.

Hipoma se začuje tih boječ glasek :
„Ljubi gospod, ali bodem sedaj na vrsti?“

Resni mož se ozrè po Lenici, rekoč:

„Kaj pa hočeš, dete?“

„Nekaj bi zastavila,“ šepne Lenica.

„Oho, da si kupiš slaščice, pogače, cukerkov?“

Lenica odkima.

„Kruha ubogi materi!“ reče tiho, in svetle solze ji porosé modre oči.

„Takó? Kaj pa bi zastavila? Pokaži!“ pravi mož prijazneje.





Dekletce razvije púnico in mu jo pomolí jokaje.

Pretežko se loči od ljube púnice, jedine radosti svoje.

Saj drugih igrač nima.

Temni mož je ganjen, da se mu porosé očí. Prav takó tudi drugim.

Prijazno reče Lenici:

„Le imej púnico, ljubo dete! Povej mi, kdo je tvoja mati in kje stanuje. Pojdi potem domóv in ji povej, da vama hočem pomagati.“

Dôkaj ljudij gré z Lenico. Bolni ženi dadé, kar imajo samí.

Takó se hipoma naseli blagoslov v hišo!

Resni mož iz zastavnice tudi ostane mož beseda.

Skrbí za Lenico in njé mater, dokler ne okreva.

Bolje se jima je godilo, potrebe je bilo konec.

To pa je prihajalo odtod, ker je hotela Lenica zastaviti najljubšo stvar,



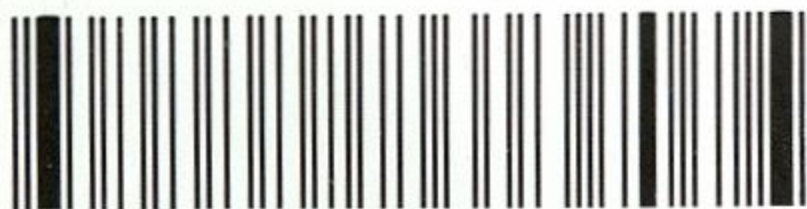
jedino bogastvo svoje: púnico, da bi ne jokala uboga mati.

Lenica je dorasla in bila vsekdar pridno dobro dekle — verujte mi!

Božje okó pa bdí nad vsemi ljudmi, zlasti nad dobrimi otroki. Ne zabite tega in dajajte vse radi za ljube stariše! Posnemajte Lenico!



NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJI (17U: (17UNICA



00000463092



Pri **J. Giontini-ji v Ljubljani** se tudi dobivajo:

Car i tesar. Zgodovinska pripov.	20 kr.
Cerkvica na skali. Pravljica	12 kr.
Čas je zlato. Povest	36 kr.
Darinka, mala Črnogorka. Povest.	24 kr.
Doma in na tujem. Povest.	20 kr.
Hubad, Pripovedke za mladino. I., II., III. à	24 kr.
Izanami mala Japonka	24 kr.
Izdajalca domovine. Povest	24 kr.
Knez Črni Jurij. Zgodov. povest.	20 kr.
Narodne pripovedke. I., II. a	24 kr.
Pravljice in pripovedke za mladino	36 kr.
Mali vseznalec ali zbirka lahko iz- peljivih poskusov iz fizike etc.	30 kr.



